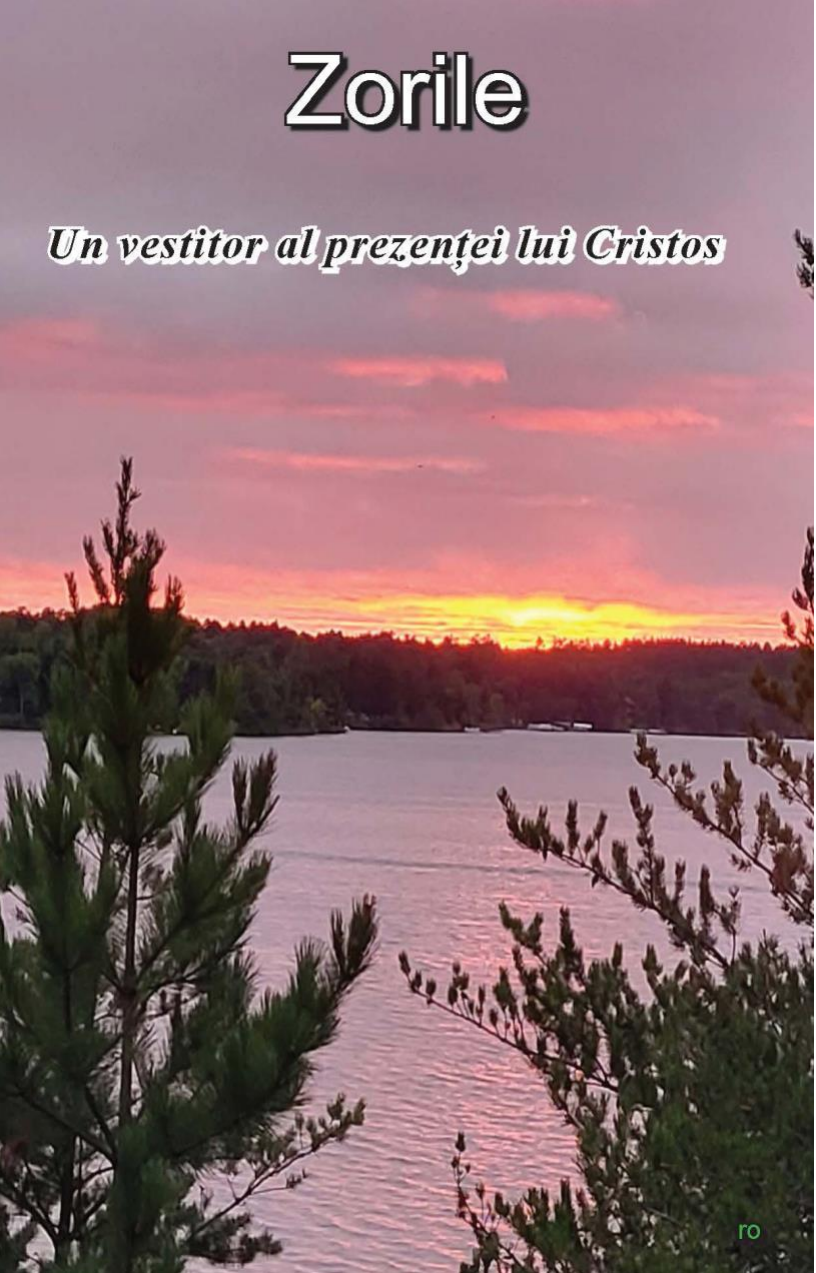


Zorile

Un vestitor al prezenței lui Cristos



Revista Zorile

Iunie 2026

Cuprins

ARTICOLUL PRINCIPAL	2
ZIUA CINCIZECIMII	2
STUDII BIBLICE INTERNAȚIONALE	17
DEBORA ȘI BARAC	17
RUGĂCIUNEA ANEI A FOST ASCULTATĂ.....	20
IONATAN ȘI DAVID – PRIETENI CREDINCIOȘI.....	23
AMOS, UN PROFET CURAJOS	26
VIAȚA ȘI DOCTRINA CREȘTINĂ	29
PROMISIUNEA CONFIRMATĂ	29

Urmăriți în Biblie!

Ziua Cincizecimii

„În ziua Cincizecimii, toți credincioșii se aflau adunați într-un singur loc. Deodată, s-a auzit din cer un sunet ca vâjâitul unei furtuni puternice, care a umplut casa în care se aflau. Apoi, au apărut niște flăcări sau limbi de foc care s-au așezat peste fiecare dintre ei. Și toți cei prezenți au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul Sfânt să vorbească.”
Faptele Apostolilor 2:1-4

Lumea creștină recunoaște în general trei evenimente remarcabile ca bază a credințelor sale religioase: nașterea miraculoasă a lui Isus din mama sa, Maria; moartea lui Isus pe crucea de la Golgota; și învierea lui Isus în „a treia zi” la natura spirituală divină. Există un al patrulea eveniment de o importanță vitală pentru creștin – unul care, totuși, nu se bucură, în general, de aceeași apreciere profundă pe care ar trebui să o primească. Este Ziua Cincizecimii, care a avut loc la cincizeci de zile după învierea lui Isus. Scopul nostru în această analiză este să examinăm originea, contextul și, cel mai important, semnificația acestei zile speciale în istoria credinței creștine.

Cuvântul „Cincizecime” apare doar de trei ori în Biblie și, fiind un cuvânt grecesc, apare doar în Noul Testament. Cea mai cunoscută utilizare a acestuia se găsește în cuvintele textului nostru de deschidere. Cuvântul este folosit mai târziu în Faptele Apostolilor 20:16: „Pavel hotărâse să

navigheze pe lângă Efes, pentru că nu voia să-și petreacă timpul în Asia; căci se grăbea, dacă îi era cu putință, să ajungă la Ierusalim în ziua de Cincizecime.” Ultima utilizare a cuvântului se găsește în 1 Corinteni 16:8: „Voi rămâne aici, la Efes, până la sărbătoarea Cincizecimii.” În aceste două referințe din urmă, se sugerează că Cincizecimea era mai mult decât un simplu eveniment notabil descris în Faptele Apostolilor, capitolul 2, referitor la revărsarea Duhului Sfânt. Cincizecimea își avea originea ca una dintre sărbătorile evreilor descrise în Vechiul Testament.

Sărbătoarea din Vechiul Testament

Ceea ce a devenit cunoscut în vremea Noului Testament ca Cincizecime era una dintre cele trei sărbători anuale ale Israelului. În Vechiul Testament, ea era cunoscută sub două denumiri – „Sărbătoarea Recoltei” și „Sărbătoarea Săptămânilor”. Citim despre ea sub denumirea de Sărbătoarea Recoltei în Exodul 23:14-16: „De trei ori pe an să-Mi ții sărbătoare. Să ții sărbătoarea azimelor... și sărbătoarea Cincizecimei, primele roade ale muncii tale, pe care le-ai semănat pe câmp; și sărbătoarea strănerii recoltei, care este la sfârșitul anului, când ai strâns roadele muncii tale de pe câmp.”

O altă mențiune a acestei sărbători se găsește în Deuteronom 16:9, 10, 16, unde este numită Sărbătoarea Săptămânilor. „Numără șapte săptămâni de la începutul secerișului, în timpul recoltei. Apoi sărbătorește Sărbătoarea Recoltei în cinstea Domnului, Dumnezeului tău. Aduceți-l o ofrandă de bunăvoie, proporțională cu binecuvântările pe care le-ați primit de la El. . . . În fiecare an, fiecare bărbat din Israel trebuie să

sărbătorească aceste trei sărbători: Sărbătoarea Azimelor, Sărbătoarea Recoltării și Sărbătoarea Corturilor. La fiecare dintre aceste ocazii, toți bărbații trebuie să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeuul vostru, la locul pe care El îl alege, dar nu trebuie să se înfățișeze înaintea Domnului fără o dar pentru El.” Sărbătoarea Săptămânilor este menționată și în alte două locuri: Exodul 34:22 și Numeri 28:26-31.

Capitolul 23 din Leviticul explică în detaliu exact când avea loc Cincizecimea, scopul său și de ce era descrisă prin două denumiri – Sărbătoarea Recoltelor și Sărbătoarea Săptămânilor. Versetele 5-7 spun: „În a paisprezecea zi a lunii întâi, seara, este Paștele Domnului. Iar în a cincisprezecea zi a aceleiași luni este sărbătoarea azimelor. . . . În prima zi [prima zi a Sărbătorii Azimelor – a cincisprezecea zi a primei luni] veți avea o adunare sfântă: nu veți face nicio muncă de servitute în acea zi.” Această primă zi a Sărbătorii Azimelor trebuia să fie o „adunare sfântă”, adică o zi specială de Sabat. Zilele de Sabat erau acelea în care israeliții nu făceau nicio muncă servilă. În acest caz, nu era Sabatul săptămânal din ziua a șaptea, ci un Sabat special – o adunare sfântă înaintea Domnului.

Continuând cu Leviticul 23:10,11: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Când veți intra în țara pe care v-o dau și veți secera recolta ei, atunci să aduceți preotului un snop din primele roade ale recoltei voastre; și el va legăna snopul înaintea Domnului, ca să fie primit pentru voi; în ziua de după Sabat, preotul îl va legăna.” Această „legănare” a snopului, sau a mănunchiului, din primele roade ale recoltei de cereale a lui Israel, trebuia să se facă în a

șaisprezecea zi a primei luni, „ziua de după” Sabatul special, care era în a cincisprezecea zi, după cum s-a menționat anterior.

Leviticul 23:15,16 spune: „De la ziua de după Sabat – ziua în care aduceți snopul de grâu pentru a fi ridicat ca ofrandă specială [a șaisprezecea zi a primei luni] – numărați șapte săptămâni întregi [49 de zile]. Continuați să numărați până în ziua de după al șaptelea Sabat, cincizeci de zile mai târziu. Apoi aduceți Domnului o jertfă din grâul nou.” Această a cincizecea zi era Sărbătoarea Săptămânilor – sau Sărbătoarea Recoltării. Este numită Sărbătoarea Săptămânilor deoarece data la care avea loc sărbătoarea era determinată prin numărarea a șapte săptămâni, plus o zi, de la momentul în care era adusă snopul primelor roade. În plus, cuvântul grecesc „Cincizecime” înseamnă „a cincizecea zi”. În funcție de modul de calcul al evreilor pentru fiecare an calendaristic, data Cincizecimei poate varia între a doua jumătate a lunii mai și prima jumătate a lunii iunie. Pe baza calculului din Leviticul 23, data corespunzătoare pentru Cincizecime în acest an a fost 23 mai 2026.

Scopul sărbătorii lui Israel

Această sărbătoare a Israelului trebuia să fie o sărbătoare de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru primele roade ale recoltei lor, de unde și al doilea nume, Sărbătoarea Recoltei. Aceasta era o recoltă specială. Nu era recolta de legume sau fructe, ci recolta de cereale – mai precis, de grâu. Primele roade ale acestei recolte erau dedicate lui Dumnezeu. În timpul acestei sărbători, se aduceau multe ofrande. Erau jertfe arse, jertfe de mâncare, jertfe de băutură, jertfe pentru păcat și jertfe de pace

– toate aduse ca o sărbătoare de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru recolta lor de grâu. Leviticul 23:16-20

O jertfă specială a acestei sărbători trebuia să fie o „jertfă de mâncare nouă”, după cum se menționează în versetul 16. Această jertfă este descrisă în Leviticul 23:17: „Să aduceți d ul locuințelor voastre două pâini de legănare, fiecare de două efi; ele să fie din făină fină; să fie coapte cu drojdie; ele sunt primele roade aduse Domnului.” Israelii trebuiau să aducă două pâini făcute din primele roade ale recoltei lor de grâu. Pâinile trebuiau să fie legănate înaintea Domnului ca mulțumire și dedicare pentru el pentru bogăția recoltei lor. Cu cincizeci de zile înainte, ei aduseseră deja o jertfă înaintea lui Dumnezeu, dar aceasta era doar o mână din primele roade. Acum începuseră recoltarea propriu-zisă a grâului și aduseseră două pâini, făcute din ceea ce tocmai recoltaseră, pentru a le oferi Domnului. Recoltarea lor urma să continue până când tot grâul era strâns.

Corespondența cu Noul Testament

Motivul pentru care intrăm în detalii cu privire la Sărbătoarea Recoltei a lui Israel, sau Sărbătoarea Săptămânilor, este că aceasta se leagă în mod specific de Ziua Cincizecimii din Noul Testament. În primul rând, observăm corespondența dintre momentul acestei sărbători. După cum s-a citat mai devreme din Leviticul 23:5, a 14-a zi a primei luni era Paștele lui Israel. În Noul Testament, aceasta corespunde cu moartea lui Isus ca Mielul Paștelui cel mai mare – „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1:29). Moartea lui Isus a avut loc exact la aceeași dată. Referindu-ne din nou la Leviticul

23:10,11, două zile mai târziu, în a 16-a zi a primei luni, snopul, sau mână, din primele roade era legănat înaintea Domnului. Aceasta corespunde învierii lui Isus, care a avut loc, de asemenea, la două zile după moartea Sa ca Miel al Paștelui. Exact așa cum a prezis, Isus a stat în mormânt o parte din cele trei zile – o parte din ziua a 14-a, toată ziua a 15-a și o parte din ziua a 16- , a primei luni, conform calendarului evreiesc. Matei 16:21; Luca 9:22

Apostolul Pavel a spus în 1 Corinteni 15:20 că Isus a fost „prima roadă a celor adormiți”. El a fost snopul, mână de primele roade – primul înviat din morți la viața veșnică prin puterea lui Dumnezeu. (Coloseni 1:18). Această „înălțare” simbolică a snopului de primele roade a arătat acceptarea de către Dumnezeu a jertfei răscumpărătoare a lui Isus, rezultatul acesteia fiind învierea Sa din morți prin puterea divină. În cele din urmă, numărând șapte Sabate plus unul, adică cincizeci de zile, de la învierea lui Isus, snopul de primele roade, ajungem la Ziua Cincizecimii, așa cum este consemnat în Faptele Apostolilor, capitolul 2.

La fel cum sărbătoarea lui Israel era dedicarea primelor roade ale recoltei lor de grâu, Ziua Cincizecimei cuprindea dedicarea primelor roade mai mari – „grâul spiritual” – lui Dumnezeu. Biserica, alcătuită din creștini credincioși, urma să fie inclusă ca parte a clasei primelor roade. Isus a fost „primul” din clasa primelor roade, dar și Biserica, așa cum se menționează în Iacov 1:18, este un „fel de primele roade”. Ioan Revelatorul vorbește, de asemenea, despre creștinii credincioși ca fiind „primele roade” în Apocalipsa 14:4, unde îi descrie ca fiind „răscumparați dintre oameni, fiind primele roade

pentru Dumnezeu și pentru Miel”. Această dedicare a Bisericii a început la Cincizecime, când ea a fost simbolic fluturată, sau arătată, înaintea Tatălui Ceresc ca fiind dedicată Lui.

Privind Ziua Cincizecimii, aceasta a fost punctul culminant al trei evenimente foarte importante și vitale în planul lui Dumnezeu. Primul a fost prețul răscumpărării, pe care Isus l-a plătit când a murit pe cruce ca preț corespunzător pentru Adam. (1 Timotei 2:5,6). Al doilea dintre aceste evenimente remarcabile a fost învierea lui Isus prin puterea măreață a lui Dumnezeu. (Efeseni 1:19-21). Al treilea a fost Ziua Cincizecimii – ziua dedicării viitoarei biserici Tatălui Ceresc.

Ziua Cincizecimii

Evenimentele care au însoțit Ziua Cincizecimii sunt numeroase. Nu a fost doar ziua în care Duhul Sfânt a coborât asupra bisericii. Acest lucru s-a întâmplat într-adevăr, iar beneficiile nu au fost doar pentru cei care erau prezenți atunci, ci s-au extins pe întreaga perioadă de atunci încolo, către cei care și-au dedicat viața lui Dumnezeu într-un mod acceptabil.

Pentru acei o sută douăzeci de urmași ai lui Isus adunați în camera de sus, care își dedicaseră viața Lui, Ziua Cincizecimii a însemnat multe lucruri. (Faptele Apostolilor 1:15). A însemnat că Dumnezeu le-a acceptat consacrarea față de El. A însemnat că acum erau îndreptățiți în ochii Lui. A însemnat că acum urma să înceapă viața lor de sacrificiu și a însemnat că zămislirea prin Duhul Sfânt avusese loc. Ca urmare, ei urmau să fie acum creaturi noi în Cristos Isus. Romani 5:1; 12:1; 1 Petru 1:3; 2 Corinteni 5:17

Ziua Cincizecimii a avut, de asemenea, o mare importanță pentru toți creștinii adevărați până în prezent. Ea a marcat începutul „chemării înalte a lui Dumnezeu în Cristos Isus” (Filipeni 3:14). Cincizecimea a semnat, de asemenea, ungerea sau consacrarea Bisericii ca grup, pentru a fi „preoția împărătească” a lui Dumnezeu (1 Petru 2:9). Ea a arătat că acum era deschisă oportunitatea pentru fiecare membru potențial al aceluia preoțime de a primi lucrurile pe care le primeau cei din camera de sus – acceptarea de către Dumnezeu a consacrării lor, îndreptățirea, începutul jertfei lor și zămislirea prin Duhul Sfânt. De la Cincizecime, fiecare membru potențial al preoției regale a intrat în aceeași relație datorită evenimentelor care au avut loc atunci.

Se poate spune chiar că la Cincizecime a început procesul de readucere a omului la armonie și favoare cu Dumnezeu, începând cu biserica. Într-adevăr, Ziua Cincizecimei a fost prima dovadă exterioară pentru omenire a imputării de către Dumnezeu a beneficiilor prețului de răscumpărare oferit de Isus. Romani 4:16-25

Duhul Sfânt

Înțelegerea revărsării Duhului Sfânt este esențială pentru a aprecia semnificația deplină a Cincizecimei. Ce este Duhul Sfânt? În termeni generali, Duhul Sfânt este puterea și influența invizibilă a lui Dumnezeu. El a existat dintotdeauna. Dumnezeu este din veșnicie în veșnicie, și astfel puterea și influența Lui – Duhul Său Sfânt – sunt, de asemenea, din veșnicie în veșnicie.

Există însă un sens mai profund al Duhului Sfânt în ceea ce privește creștinii dedicați. Pentru aceștia,

Duhul Sfânt poate fi definit ca influența și puterea sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu care dă scânteia vieții, hrănește și guvernează noua lor viață „în Cristos” (2 Corinteni 5:17). Cuvântul „duh” provine din cuvântul grecesc pneuma și înseamnă „suflare”. Pentru a simplifica definiția Duhului Sfânt pentru creștin, acesta poate fi asemănat cu ceea ce este suflarea vieții pentru trupul natural. Trupul trebuie să aibă suflarea fizică a vieții. Dacă suflarea este luată de la trupul natural, acesta moare în câteva minute. La fel, fără Duhul Sfânt – influența sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu, care este „ă” – noua viață a creștinului în Cristos nu poate trăi, se dezvoltă și crește până la maturitate.

Duhul Sfânt la Cincizecime

Capitolul 2 din Faptele Apostolilor descrie ce s-a întâmplat în Ziua Cincizecimii în legătură cu dăruirea Duhului Sfânt. Versetele 2-4 spun: „Deodată, s-a auzit din cer un sunet ca vâjâitul unei furtuni puternice, care a umplut casa în care se aflau ei. Apoi, au apărut ceea ce păreau a fi flăcări sau limbi de foc, care s-au așezat pe fiecare dintre ei. Și toți cei prezenți au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul Sfânt să vorbească.”

De ce a oferit Dumnezeu o astfel de manifestare exterioară a dăruirii Duhului Sfânt sub forma unui „sunet din cer”, a unui „vâjâit al unei furtuni puternice”, a „ceva ce arăta ca niște flăcări sau limbi de foc” și a vorbirii în alte limbi? Au existat două motive pentru care s-a întâmplat acest lucru.

În primul rând, a fost o mărturie pentru cei prezenți. Relatarea spune: „Locuiau la Ierusalim iudei, oameni

evlavioși, din toate neamurile de sub cer.” Mulți iudei călătoriseră la Ierusalim pentru că era una dintre sărbătorile lor. Când dăruirea Duhului Sfânt i-a activat pe apostoli și aceștia au început să vorbească [sau poate să fie înțeleși] în alte limbi, a fost o mărturie pentru toți cei adunați acolo. (Faptele Apostolilor 2:5,6). Mulți au fost uimiți și s-au întrebat ce înseamnă aceste lucruri. Alții i-au acuzat pe apostoli că sunt beți. Acest lucru l-a determinat pe Petru să se ridice și să vorbească mulțimii. El a citat din profetul Ioel și din Psalmi, dând o mărturie frumoasă despre planul lui Dumnezeu, centrat pe Isus. (Faptele Apostolilor 2:12-40). Rezultatul acelei mărturii este menționat în Faptele Apostolilor 12:41. „În aceeași zi s-au adăugat la ei cam trei mii de suflete.”

În al doilea rând, dăruirea Duhului Sfânt la Cincizecime a fost o demonstrație a puterii și influenței lui Dumnezeu cum nu s-a mai văzut niciodată în creația Sa umană. Această putere s-a odihnit într-un mod special asupra apostolilor, în sensul că li s-au dat diverse „daruri”. Apostolul Pavel a identificat unele dintre aceste daruri în 1 Corinteni 12:28-30 ca fiind: „daruri de vindecare, de ajutor, de conducere, de vorbire în limbi... de făcători de minuni”. Toate acestea făceau parte din darurile exterioare ale Duhului Sfânt care au fost date pentru a ajuta la întemeierea Bisericii Primare și a autorității apostolilor. Ele au fost o demonstrație extraordinară a puterii și influenței lui Dumnezeu asupra lor, manifestând autoritatea Sa în numele lor.

O semnificație mai mare

Oricât de extraordinare ar fi fost aceste demonstrații, oricât de emoționante ar fi fost darurile și deși au

adăugat trei mii de potențiali membri la numărul lor într-o singură zi, nimic din toate acestea nu a reprezentat semnificația cea mai importantă a Cincizecimei. Sensul mai profund al Cincizecimei se referea la lucrarea principală a Duhului Sfânt, care urma să fie interioară. Această lucrare nu urma să fie văzută de om. De fapt, urma să fie lucrarea de dezvoltare a vieții de Ființă Nouă a fiecărui membru individual al „trupului lui Cristos”. 1 Corinteni 12:27

Cel mai semnificativ eveniment asociat cu Ziua Cincizecimii a fost zămislirea personală a fiecăruia dintre ucenici de către Duhul Sfânt. În 1 Corinteni 12, Pavel discută tocmai această chestiune. După ce a enumerat diversele daruri ale Duhului în versetele anterioare, el afirmă în 1 Corinteni 12:31: „Căutați cu ardoare darurile cele mai bune; și totuși vă arăt o cale mai excelentă.” „Calea cea mai desăvârșită” a fost subiectul capitolului următor, 1 Corinteni 13, în care apostolul s-a concentrat exclusiv pe calitatea caracterului iubirii. Iubirea este suma roadelor Duhului, în care este descrisă dezvoltarea vieții noi în Cristos (Galateni 5:22, 23). Aceasta a fost calea cea mai desăvârșită, lucrarea cea mai desăvârșită a Duhului Sfânt și cea mai mare semnificație a Cincizecimei.

Lucrările Duhului Sfânt

Lucrarea interioară a Duhului Sfânt, pe care Pavel a rezumat-o ca fiind iubire, este menționată în multe pasaje din Noul Testament. Capitolul 8 din Epistola către Romani conține o discuție detaliată despre Duhul Sfânt, care oferă multă lumină și îndrumare urmașilor lui Cristos. Expresia „Duhul Sfânt” sau „Duhul” este menționată de vreo douăzeci de ori numai în acest capitol. Lucrările Duhului Sfânt, așa

cum sunt descrise aici, pot fi împărțite în zece domenii.

1. Romani 8:1,2 vorbește despre Duhul Sfânt ca despre o „lege”, o lege a vieții. Creștinul trebuie să aibă Duhul Sfânt – o lege a vieții – altfel Noua Făptură moare. Aceste versete spun: „Deci, acum nu mai este nici o condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus. ... Căci legea Duhului vieții în Cristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” Acest pasaj nu numai că spune că Duhul Sfânt este o „lege” a vieții, ci și că i-a eliberat pe urmașii lui Isus de acea altă lege sub care se aflau anterior – „legea păcatului și a morții”.

2. Duhul Sfânt este o influență prin care omul umblă și gândește. Romani 8:4-6 scoate în evidență acest lucru: „Ca să se împlinească în noi neprihănirea legii, care este a Duhului, noi, care nu umblăm după trup, ci după Duh. Căci cei ce sunt după trup se gândesc la lucrurile trupului, dar cei ce sunt după Duhul, la lucrurile Duhului. Căci gândirea trupului este moarte, dar gândirea Duhului este viață și pace.”

3. Zămisirea Duhului Sfânt întruchipează gândul „Cristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27). Romani 8:9,10 fac aluzie la aceasta, spunând: „Nu sunteți în trup, ci în Duh, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Acum, dacă cineva nu are Duhul lui Cristos, nu este al Lui. Și dacă Cristos este în voi, trupul este mort din cauza păcatului; dar Duhul este viață din cauza neprihănirii.” Acest Duh Sfânt al lui Dumnezeu sau, așa cum se referă la el și Pavel, „Duhul lui Cristos”, trebuie să fie „în” urmașii Săi. Cristos nu este literalmente în noi. Este duhul Său de zămisire, influența Sa, care este în inima noastră și care ne motivează. 1 Ioan 2:27

4. A patra lucrare a Duhului Sfânt este descrisă în Romani 8:11, care spune: „Dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus din morți locuiește în voi, Cel care L-a înviat pe Cristos din morți va învia și trupurile voastre muritoare prin Duhul Său care locuiește în voi.” Duhul Sfânt „învie” – dă viață. El oferă cuiva ocazia de a-L sluji pe Dumnezeu, de a-l înțelege Adevărul, de a fi o jertfă plăcută și, în cele din urmă, va da „coroana vieții” celor care sunt credincioși până la moarte. Apocalipsa 2:10

5. Acțiunea Duhului Sfânt asupra minților noastre ne ajută să mortificăm, sau să omorâm, faptele cărnii noastre căzute. Romani 8:13 spune: „Dacă trăiți după carne, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.”

6. O altă lucrare a Duhului Sfânt este menționată în Romani 8:14: „Toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” Duhul Sfânt călăuzește și îndrumă creștinul. Acest lucru poate fi considerat ca fiind grija providențială a lui Dumnezeu față de urmașii Săi. Duhul Său Sfânt realizează această grijă fiind alături de urmașii Săi la fiecare pas al căii înguste. Autorul imnului a scris: „Prefer să umblu în întuneric cu Dumnezeu, decât să merg singur în lumină.” Poporul lui Dumnezeu poate spune acest lucru deoarece Duhul Sfânt – influența și puterea Sa providențială – este cel care le călăuzește și le îndrumă viețile.

7. Zămislirea de către Duhul Sfânt este o asigurare a filiației. Romani 8:15 afirmă: „Nu ați primit un duh de robie, ca să vă fie frică din nou, ci ați primit un duh de înfiere [filiație], prin care strigăm: «Abba, Tată!»”. Ce asigurare le dă Duhul urmașilor lui Cristos că sunt copii ai lui Dumnezeu!

8. Romani 8:16 spune: „Duhul însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” Aceasta este o afirmație că duhul nostru, inima noastră, motivele noastre, care au fost date Domnului în consacrare, sunt pe aceeași „lungime de undă”, ca să zicem așa, cu Dumnezeu – adică, ele „mărturisesc” împreună cu Duhul Sfânt. Când acestea mărturisesc împreună, este o declarație că avem aceleași obiective pe care Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, le propune în noi.

9. Duhul Sfânt nu ne împiedică să avem parte de încercările și de „gemetele” vieții prezente, cât timp trăim în trup. Este adevărat că puterea lui Dumnezeu poate realiza orice, și El ar putea, probabil, să-și folosească Duhul Sfânt pentru a ne feri de încercările și gemetele trupului. Totuși, aceasta nu este un „da” în interesul nostru. Acest aspect al Duhului Sfânt este arătat în Romani 8:23: „Noi înșine, care avem primele roade ale Duhului, gemem înlăuntrul nostru, așteptând cu nerăbdare adoptarea noastră ca fii, răscumpărarea trupurilor noastre.”

10. Romani 8:26,27 spun: „Duhul ne ajută și în slăbiciunile noastre; căci nu știm ce să cerem în rugăciune, cum se cuvine; dar Duhul însuși mijlocește pentru noi cu gemete care nu pot fi rostite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este gândul [greacă: înclinația] Duhului, pentru că [acesta] mijlocește pentru sfinți potrivit voii lui Dumnezeu.” Duhul Sfânt, mărturisind împreună cu duhul nostru, ne ajută în momentele în care avem dificultăți în a ne ruga Tatălui așa cum ne-am dori sau când nu știm pentru ce să ne rugăm. După cum spune versetul, Duhul mijlocește „după voia lui Dumnezeu”.

Plin de Duhul

Apostolul Pavel ne avertizează să nu „stingem” Duhul – să renunțăm în mod voit la puterea dătătoare de viață a Noii Creaturi. (1 Tesaloniceni 5:19). Trebuie să fim în gardă chiar și împotriva voinței parțiale în această privință. „Nu întristați Duhul Sfânt al lui Dumnezeu”, spune Pavel în Efeseni 4:30. Mai degrabă, să ne străduim să obținem cea mai deplină măsură posibilă a influenței și puterii lui Dumnezeu – să „fim plini de Duhul” (Efeseni 5:18). Astfel, fiind credincioși chiar „până la moarte”, putem aprecia cu adevărat semnificația Cincizecimei și binecuvântările care decurg din ea pentru creștinii care și-au dedicat viața urmării pașilor lui Isus de sacrificiu, suferință și slujire față de Tatăl Ceresc.

Lecția pentru 7 iunie

Debora și Barac

Versete cheie: „*Debora, o profetă, soția lui Lapidot, judeca pe Israel în vremea aceea. Ea locuia sub palmierul Deborei, între Rama și Betel, în muntele Efraim, iar copiii lui Israel se duceau la ea pentru judecată.*”
Judecători 4:4,5

Pasaje biblice selectate:
Judecători 4:1-24; 5:1-3

După ce s-au bucurat de o perioadă de optzeci de ani de pace și binecuvântare, Israelul a fost persecutat de canaaniți, sub conducerea regelui Iabin și a căpeteniei sale Sisera, din cauza necredincioșiei lor. Cu toate acestea, prin providența lui Dumnezeu, o femeie evlavioasă a fost ridicată la o poziție de conducere. Ea era Debora, o profetă și judecătoare a lui Israel.

Sfatul Deborei era căutat în timp ce ea stătea „sub palmier”, așa cum se menționează în versetele noastre cheie. Ea era o femeie de o înțelepciune, integritate și curaj extraordinare. După ce a evaluat starea deplorabilă a Israelului, Debora l-a căutat pe războinicul Barac. Ea i-a spus: „Nu a poruncit oare Domnul, Dumnezeul lui Israel, zicând: «Du-te și adună-te la muntele Tabor și ia cu tine zece mii de oameni din fiii lui Neftali și din fiii lui Zabulon? Și Eu îl voi atrage spre tine... pe Sisera, căpetenia oștirii lui Iabin, cu carele și mulțimea lui; și îl voi da în mâna ta.»” Judecători 4:6,7

Barak auzise acest mesaj înainte, dar nu făcuse nimic în privința lui. Acum, cu încurajarea Deborei, era timpul să acționeze. Barak încă ezita, deși cuvântul Domnului ar fi trebuit să fie suficient pentru a-i stimula credința și a-i întări conducerea. El i-a spus Deborei: „Dacă vei merge cu mine, atunci voi merge; dar dacă nu vei merge cu mine, atunci nu voi merge.” (Judecători 4:8). Ezitarea lui Barac a demonstrat o slăbiciune în credința sa. Debora a declarat că va merge cu Barac, dar victoria și onoarea rezultate nu vor fi în întregime ale lui. Ea a spus: „Cu siguranță voi merge cu tine; totuși, călătoria pe care o vei face nu va fi spre slava ta, căci Domnul îl va da pe Sisera în mâinile unei femei.” Judecători 4:9

Bătălia împotriva lui Sisera, a armatei sale și a celor nouă sute de care a fost o înfrângere totală. Dumnezeu i-a dat în mâinile lui Barac, așa cum promisese. Sisera și-a abandonat carul și a încercat să scape pe jos. Domnul a aranjat ca o altă femeie curajoasă din Israel să-l aștepte. Jael, soția lui Heber, l-a invitat pe Sisera, acum fugăr, să se adăpostească în cortul ei. Ea i-a dat lapte să bea și apoi l-a acoperit. Judecători 4:13-19 Obosit de luptă, Sisera a căzut într-un somn adânc. Jael a apucat hotărât un țaruș de cort într-o mână și un ciocan în cealaltă. Ea a intrat în cortul unde dormea dușmanul și asupra lui Israel și i-a înfipt țarușul prin tâmplă în pământ. (Judecători 4:21,22). Victoria lui Israel era acum completă și, așa cum profetizase Debora, Sisera a căzut „de mâna unei femei”.

Debora și Barac ne oferă lecții importante din două perspective diferite. Când Dumnezeu ne poruncește, ar trebui să ne grăbim să ne supunem.

Debora a fost o femeie credincioasă și hotărâtă să împlinească voia lui Dumnezeu. Ea a primit o mare binecuvântare, devenind un exemplu de credință în Cuvântul lui Dumnezeu. Experiența lui Barac ne învață că Dumnezeu ne poate da victoria, chiar și atunci când suntem slabi în credință. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Cristos.” 1 Corinteni 15:57

Rugăciunea Anei a fost ascultată

Versetul cheie: „Când a venit vremea, după ce Ana a rămas însărcinată, a născut un fiu și i-a pus numele Samuel, zicând: «Pentru că l-am cerut de la Domnul.»”
1 Samuel 1:20

Pasaje biblice selectate:
1 Samuel 1:1-28; 2:1-11

Înainte ca Israelul să aibă regi, trăia un om numit Elcana, care avea două soții, Penina și Ana. Penina avea copii, în timp ce Ana nu avea niciunul. În fiecare an, Elcana își ducea familia la Silo pentru a se închina și a aduce jertfe Domnului, dând o parte din jertfă fiecărui membru al familiei sale. Elcana îi dădea o porție dublă Anei, din cauza dragostei sale mari pentru ea.

Penina, însă, o batjocorea pe Ana pentru că nu avea copii, iar această cruzime continua an după an, făcând-o pe Ana să plângă și să nu mănânce. În cele din urmă, într-un an, Ana s-a rugat în tăcere lui Dumnezeu și a făcut un jurământ, spunând: „Doamne Atotputernic, dacă vei privi suferința roabei Tale și te vei aminti de mine, și nu vei uita pe roaba Ta, ci îi vei da un fiu, atunci îl voi dăruia Domnului pentru toate zilele vieții lui, și niciun brici nu se va atinge vreodată de capul lui.” 1 Samuel 1:1-11

Dumnezeu a ascultat rugăciunea Hannei. În anul următor, ea a născut un fiu și l-a numit Samuel. (1 Samuel 1:19,20). Jurământul pe care îl făcuse lui Dumnezeu, de a nu permite ca un brici să atingă capul fiului ei, era jurământul nazireat. Acesta era „un jurământ special, un jurământ de separare față de Domnul”. Ca parte a acestui jurământ, pe lângă faptul că nu trebuia să-și taie părul, nu trebuia să bea vin și nici să mănânce nimic din viță de vie. Cel care făcea acest jurământ nu trebuia să aibă contact cu niciun cadavru, inclusiv cu membrii familiei imediate. (Numeri 6:1-21). Pe toată durata în care o persoană se supunea jurământului nazireu, acea persoană era „sfântă pentru Domnul”. Numeri 6:8

Numele Ana înseamnă „favoare” sau „har”. Ucenicilor Domnului li se spune: „Prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu vine de la voi: este darul lui Dumnezeu. Nu din fapte, ca să nu se laude nimeni.” (Efeseni 2:8,9). Ana a dus o viață de rugăciune. Se ruga când era tulburată. Se ruga și când era recunoscătoare, cum ar fi atunci când și-a prezentat copilul Samuel marelui preot Eli. 1 Samuel 2:1-11

Îndemnul lui Pavel este: „Nu vă îngrijați de nimic, ci în orice lucru, prin rugăciune și cereri, cu mulțumiri, prezentați cererile voastre lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, vă va păzi inimile și mințile în Cristos Isus.” (Filipeni 4:6,7). Trebuie să ne punem pe deplin speranța și încrederea în Dumnezeu, să avem un spirit de bucurie și să ne rugăm neîncetat, cerând în armonie cu promisiunile Sale. Astfel, vom avea pacea lui Dumnezeu și vom putea „să mulțumim în

orice circumstanțe d ”, oricare ar fi voia Sa. 1
Tesaloniceni 5:16-18

Hana a adus un mare sacrificiu lui Dumnezeu. Ea și-a dedicat fiul Samuel să trăiască jurământul nazireu de dedicare completă față de Domnul în toate zilele vieții sale. Astăzi, urmașii consacrați ai lui Cristos au făcut, de asemenea, un jurământ pe viață de consacrare completă față de Dumnezeu, incluzând separarea de „lucrurile moarte” ale acestei lumi rele. Aceștia, în schimb, „se îmbracă cu Cristos”, dezvoltând roadele și harurile Duhului Sfânt. Galateni 3:27; Efeseni 4:24; Coloseni 3:10-17

Ionatan și David – Prieteni credincioși

Versetul cheie: „Iar Ionatan a zis lui David: «Dute în pace, căci am jurat amândoi în numele Domnului, zicând: Domnul să fie între mine și tine, și între sămânța mea și sămânța ta, pentru totdeauna.» Și el s-a sculat și a plecat; iar Ionatan a intrat în cetate.”
1 Samuel 20:42

Pasaje biblice selectate:
1 Samuel 18:1-9; 19:1-7; 20:1-42

După ce a fost guvernat timp de câteva secole de judecători, Israelul și-a dorit un rege, pentru a fi ca toate celelalte națiuni din jur. Dumnezeu îi spusese lui Moise că această zi va veni și îi stabilise cerințele pentru un astfel de rege (Deuteronom 17:14-20). Samuel a fost o figură cheie în instituirea unui regat sub Saul. Samuel a fost cel care i-a spus mai târziu lui Saul că împărăția îi va fi luată din cauza neascultării față de Dumnezeu și că va fi succedat de un om după inima lui Dumnezeu (1 Samuel 13:13,14). Tot Samuel a fost cel care l-a uns pe David, când Dumnezeu i-a poruncit: „Scoală-te, unge-l, căci acesta este cel ales” (1 Samuel 16:12,13).

Ca urmare a acestei ungeri, Duhul Domnului a coborât cu putere asupra lui David, în timp ce, în același timp, se îndepărta de Saul. Observând

starea de melancolie a regelui, slujitorii săi l-au chemat pe David să cânte la liră și să-i aducă alinare prin muzică conducătorului îndurerat. Saul a ajuns să aprecieze slujba lui David și l-a numit purtător de armură. 1 Samuel 16:14-23

Un rezultat semnificativ al acestor evenimente a fost reacția fiului lui Saul, Ionatan, la marele serviciu pe care David îl aducea tatălui său și națiunii Israelului. „Ionatan s-a legat cu sufletul de David, și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul său. ... Atunci Ionatan și David au făcut un legământ, pentru că îl iubea ca pe sufletul său.” (1 Samuel 18:1,3). Astfel, vedem formarea unei prietenii care se baza pe o iubire reciprocă pentru slujirea lui Dumnezeu, așa cum se arată și în cuvintele versetului nostru cheie.

Această prietenie urma să fie pusă la încercare în curând. După ce David a învins armata filisteană, poporul a proclamat: „Saul a ucis mii, iar David zeci de mii.” (1 Samuel 18:7) Saul era furios și s-a gândit să comploteze împotriva lui David. Cu toate acestea, pe măsură ce David câștiga bătălie după bătălie împotriva dușmanilor lui Israel, Saul s-a hotărât asupra unei căi mai directe de a-l înlătura. El i-a poruncit fiului său Ionatan și slujitorilor săi să-l omoare pe David. 1 Samuel 19:1

Ionatan își iubea tatăl și, fiind cel mai mare dintre cei patru fii, urma să fie următorul rege al Israelului. Loialitatea sa supremă era însă față de Dumnezeu lui Israel. După cum este consemnat în 1 Samuel 19:4, Ionatan i-a spus lui Saul că comite un mare păcat complotând împotriva vieții unui om care adusese servicii neprețuite țării sale și a cărui loialitate fusese constantă și devotată. Cuvintele lui Ionatan au avut un efect pozitiv asupra minții

impulsive a tatălui său. Saul s-a angajat printr-un jurământ să renunțe la intenția sa ostilă (1 Samuel 19:6,7). Astfel, prin intervenția lui Ionatan, s-a ajuns la o reconciliere temporară , iar David s-a întors în slujba regelui și a poporului Israel.

În experiențele de mai sus găsim o lecție neprețuită în a pune o temelie de iubire pentru frații noștri. „Nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta: să-și dea viața pentru prietenii săi.” Ioan 15:13

Lecția pentru 28 iunie

Amos, un profet curajos

Versetul cheie: „*Domnul m-a luat pe când păzeam turma și mi-a zis: «Du-te și proorocește poporului Meu, Israel.»*”
Amos 7:15

Pasaje biblice selectate:
Amos 1:1; 2:6-16; 3:1-15; 7:10-17; 9:11-15

Amos era originar din Tekoa, care se afla la aproximativ șase mii sud de Betleem. Cu toate acestea, se pare că el a călătorit spre nord, în teritoriul regatului celor zece triburi, și acolo și-a desfășurat cea mai mare parte a slujirii sale. Amos a prezis calamitățile cumplite care urmau să vină asupra Israelului din cauza păcatului său și a suferit persecuție din cauza credințioșiei sale. Amos 2:6-16; 7:10-17

Prin Amos, Domnul a spus lui Israel: „Pe voi singuri v-am cunoscut dintre toate familiile pământului; de aceea, vă voi pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre.” Apoi se pune întrebarea: „Pot doi să meargă împreună, dacă nu s-au înțeles să o facă?” (Amos 3:2,3). Ideea aici este că, întrucât Domnul făcuse din Israel poporul Său exclusiv, El aștepta de la ei o loialitate neîmpărțită. Dacă nu L-ar fi adorat și slujit în acest fel, ar fi fost pedepsiți sever.

În versetele 11-15 din capitolul al nouălea și ultimul al cărții Amos, Dumnezeu, prin profet, prezice

restaurarea lui Israel și reconstruirea „cortului lui David care a căzut”. În Faptele Apostolilor 15:13-18, această profeție este citată de apostolul Iacov, la care el adaugă: „Cunoscute sunt lui Dumnezeu toate lucrările Lui de la începutul lumii.” Dumnezeu are un timp potrivit pentru fiecare aspect al planului Său. Toată creația este în grija Lui, și toate scopurile Sale pentru Israel și toate națiunile se vor împlini. Isaia 55:11

Poporul Domnului de astăzi, la fel ca Amos, nu trebuie să fie descurajat să tacă, ci trebuie să spună adevărul în dragoste, în special speranța împărăției dreptății și păcii. Concluzia profeției lui Amos, precum și referirea lui Iacov la aceasta, își vor găsi împlinirea deplină odată cu instaurarea împărăției lui Dumnezeu, sub domnia lui Cristos, când „rămășița oamenilor” va avea ocazia să cheme pe Domnul și să fie binecuvântată. Faptele Apostolilor 15:16,17

În legătură cu acest timp promis care va veni în curând, citim următoarele cuvinte: „Nu vor mai învăța pe aproapele lor și nu-și vor mai spune unii altora: «Cunoașteți pe Domnul», pentru că toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. Căci le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor.” (Evrei 8:11,12). Aceste promisiuni se vor extinde mai întâi asupra Israelului și apoi se vor revărsa asupra fiecărei națiuni. Întreaga omenire va avea ajutorul lui Cristos și al bisericii Sale glificate, împreună, „preoția împărătească”. (1 Petru 2:9). Tot atunci, „pământul va fi plin de cunoașterea Domnului”. Avem, de asemenea, asigurarea că cunoașterea lui Dumnezeu va fi făcută atât de clară încât „călătorii,

chiar și cei neînțelepți, nu se vor rătăci pe ea”. Isaia 11:9; 35:8

Ce perspectivă glorioasă ni se prezintă, pentru care trebuie să fim mereu recunoscători și care a fost făcută posibilă prin dăruirea Fiului Său iubit de către Tatăl Ceresc. (Ioan 3:16; Romani 6:23). Gândiți-vă pentru o clipă cum va fi lumea noastră fără păcat, ucidere, ură sau „războaie și zvonuri de războaie”. (Matei 24:6-7). Amos a avut nevoie de curaj pentru a vorbi despre lipsa de credincioșie a lui Israel. Cu toate acestea, putem fi siguri că el a avut și bucurie pentru speranța viitoare atât a lui Israel, cât și a întregii omeniri.

Promisiunea confirmată

„Avram a căzut cu fața la pământ, iar Dumnezeu i-a vorbit, zicând: «Iată, legământul Meu este cu tine, și vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te-am făcut tatăl multor neamuri.»”

Geneza 17:3-5

Relatarea din Cartea Genezei are o mare importanță pentru cel care studiază cu sinceritate Biblia. În paginile ei se află temelia planului lui Dumnezeu pentru mântuirea omului și binecuvântarea finală a tuturor familiilor pământului. De aceea, facem bine să examinăm cu atenție relatarea ei și armonia ei cu întreaga relatare scripturală găsită în Biblie. Pentru analiza noastră actuală, ne vom concentra asupra capitolelor șaisprezece, șaptesprezece și optsprezece din Geneza.

În aceste trei capitole, pe măsură ce studiem relația lui Dumnezeu cu Avram, numit mai târziu Avraam, este important să ținem minte promisiunea divină privind o „sămânță”. Avram urma să aibă un urmaș, o sămânță, care urma să ocupe un loc important în planul lui Dumnezeu. Când această promisiune i-a fost făcută pentru prima dată patriarhului, soția lui, Sarai, numită mai târziu Sara, era fără copii. Cu toate acestea, amândoi au crezut în promisiunea lui Dumnezeu și au așteptat cu răbdare nașterea unui copil. Totuși, niciun copil nu a venit. Geneza 16:1

A fost o lungă așteptare. Pentru început, a fost perioada care a trecut de la făcerea promisiunii până

la moartea tatălui lui Avram, Terah, chiar înainte ca ei să intre în țara Canaanului. Acum trecuseră încă zece ani, și tot nu se născuse niciun copil. Sarai, pe lângă faptul că era stearpă, era deja în vârstă, iar credința ei că va deveni mama sămânței promise a început să slăbească. Aparent, ea încă credea în planul lui Dumnezeu privind o sămânță, dar a început să se întrebe dacă era voia Lui ca ea să fie mama.

Meditând în acest sens și dorind să coopereze cu Domnul, dacă era posibil, ea i-a sugerat lui Avram ca Hagar, roaba ei, să-i fie mamă. Conform standardelor creștine de astăzi, acest lucru ar putea fi considerat o procedură neetică, dar se pare că nu era considerat necorespunzător la acea vreme. În orice caz, nici Sarai, nici Avram nu au fost muștrați de Domnul pentru aceasta, deși El nu a recunoscut copilul rezultat din această uniune ca fiind sămânța promisă. Geneza 16:2,3

Din punct de vedere natural, însă, sugestia lui Sarai nu s-a dovedit a fi o soluție satisfăcătoare pentru această problemă. În mod destul de neașteptat pentru Sarai, de îndată ce Hagar a aflat că va naște un copil, a început să-și disprețuiască stăpâna. În acele vremuri, capacitatea de a avea copii era foarte apreciată, iar, evident, Hagar a început să simtă că era cu mult superioară lui Sarai și s-a comportat în consecință. Geneza 16:4

Sarai i-a relatat situația lui Avram, exclamând: „Vina mea să cadă asupra ta”, încercând astfel să-l învinovățească pe Avram pentru această întorsătură a evenimentelor. (Geneza 16:5). Este foarte posibil ca Sarai să se fi așteptat inițial ca, în cazul în care Hagar ar fi avut un copil, ea să devină într-un fel

mama adoptivă a acestuia, iar Hagar să se retragă, fără a revendica drepturile de maternitate. Acum, însă, Sarai și-a dat seama din atitudinea lui Hagar că nu exista nicio speranță pentru un astfel de aranjament, așa că a ajuns să înțeleagă că fusese nechibzuit să sugereze această metodă pentru a obține un urmaș pentru Avram.

Abram și-a dat seama, de asemenea, că lucrurile nu mergeau așa cum speraseră, așa că, din loialitate față de Sarai, i-a permis acesteia să se ocupe de Hagar așa cum considera de cuviință. Conform Genezei 16:6, Sarai s-a purtat aspru cu Hagar, probabil mărindu-i sarcinile și îndatoririle. Unii istorici susțin că, conform legilor în vigoare la acea vreme, ar fi fost ilegal să o vândă pe Hagar și astfel să scape de ea. Poate că acesta a fost motivul pentru care i s-au mărit sarcinile, în speranța că va părăsi gospodăria și va fugi, ceea ce a și făcut.

Dumnezeu intervine

În acest moment, Domnul a intervenit în această chestiune. Îngerul Său, sau mesagerul Său, a găsit-o pe Hagar „lângă fântâna de pe drumul spre Șur”. Șur era numele marelui zid fortificat care separa Egiptul de Canaan. Evident, Hagar se străduia să se întoarcă la poporul ei din Egipt; dar Domnul a intervenit și, prin îngerul Său, i-a poruncit să se întoarcă și să se supună stăpânei sale. Geneza 16:7-9

Apoi îngerul a rostit o profeție remarcabilă. „Îngerul Domnului i-a zis: «Îți voi înmulți sămânța foarte mult, încât nu va putea fi numărată de multă este. ... Iată, ești însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ismael, pentru că Domnul a auzit suferința

ta.»” (Geneza 16:10, 11) Istoricii par să fie de acord că o mare parte a populației țărilor arabe din Orientul Mijlociu este descendentă a lui Ismael.

Hagar a fost foarte impresionată de vizita îngerului Domnului. Fântâna unde o găsi îngerul se numea Beer-Lahai-Roi, ceea ce în limba ebraică înseamnă „Fântâna Celui Viu care mă vede”. Hagar părea să-și dea seama că Domnul veghase asupra ei și că, deși fugise de Avram și de Sarai, nu reușise să scape de Dumnezeu lui Avram. Ea s-a întors la stăpâna ei, iar la timpul potrivit s-a născut Ismael. Geneza 16:13-16

Această experiență a fost o lecție și pentru Sarai, și, de fapt, pentru toți cei care se străduiesc să-L slujească pe Domnul. Este lecția că nu se realizează nimic prin încercarea de a fugi de încercările noastre sau de a le alunga de lângă noi. Lipsa de credință a lui Sarai a adus o încercare grea în viața ei, iar ea s-a gândit să scape de ea forțând-o pe Hagar să fugă. Cu toate acestea, Domnul i-a readus experiența înapoi. Probabil că experiența a înmuiat și atitudinea lui Hagar. În orice caz, relatarea scripturală indică faptul că cele două femei au trăit împreună după aceasta timp de 15-17 ani.

Legământul lui Dumnezeu reafirmat

Trecuseră acum treisprezece ani, iar în Geneza 17:1 citim: „Când Avram avea nouăzeci și nouă de ani, Domnul i s-a arătat lui Avram și i-a zis: «Eu sunt Dumnezeu Atotputernic; umblă înaintea Mea și fii desăvârșit.»” Afirmația lui Dumnezeu că Avram ar trebui să fie „desăvârșit” ar fi mai corectă dacă ar fi „complet sau integru”. Avram era un membru al rasei căzute și muritoare, iar desăvârșirea în

comportament era ceva c , dincolo de capacitatea lui. Cu toate acestea, el putea fi integrat înaintea Domnului. Acest lucru este posibil pentru tot poporul lui Dumnezeu, și nimic mai puțin decât aceasta nu este acceptabil pentru Domnul.

În Geneza 17:2-8, Dumnezeu i-a reiterat lui Avram legământul pe care îl făcuse anterior și a detaliat unele dintre caracteristicile acestuia. În concordanță cu importanța semnificațiilor atribuite numelor în legătură cu desfășurarea planului divin, Domnul a schimbat numele lui Avram, care înseamnă „tată înălțat”, în Avraam, care înseamnă „tatăl unei mulțimi”. Declarația inițială a legământului asigura binecuvântări tuturor națiunilor prin sămânța promisă, dar în aceste versete Domnul amplifică această idee, promițând că Avraam va fi „tatăl multor națiuni” care, astfel, vor fi binecuvântate. Termenul „tată” înseamnă dător de viață, iar acesta a fost modul în care Dumnezeu a explicat că binecuvântarea pe care națiunile o vor primi prin sămânța lui Avraam va fi cea a vieții.

Apostolul Pavel citează această promisiune și indică faptul că toți cei care exercită „credința lui Avraam” în promisiunile pe care Dumnezeu i le-a făcut, se califică astfel pentru a fi „sămânța” lui (Romani 4:16-18). O parte din această sămânță va fi pământească, iar o parte cerească, dar adevărul important pe care Pavel îl subliniază este că nu trebuie să fii un descendent natural al lui Avraam pentru a face parte din sămânța lui.

„Din tine vor ieși împărați”, i-a promis Dumnezeu lui Avraam (Geneza 17:6). Secole mai târziu, împărații națiunii Israel au provenit din neamul lui Avraam. Cu toate acestea, împlinirea principală a acestei

promisiuni este legată de sămânța spirituală a lui Avraam – Isus, Capul, și Biserica, trupul Său (; Galateni 3:16, 27-29; Coloseni 1:18). Isus va fi Regele regilor, iar Biserica Sa va domni împreună cu El ca regi timp de o mie de ani. Apocalipsa 5:10; 20:6

Geneza 17:8 afirmă că, deși Avraam locuia în Canaan în acel moment, el era un „străin” sau un călător în țara aceea. Avraam a murit fără să stăpânească țara pe care Dumnezeu i-o promisese; nici Isaac, nici Iacov nu au stăpânit țara. (Evrei 11:8-10,13). Cu toate acestea, urmașii pământești ai lui Avraam vor stăpâni țara atunci când vor fi readuși la viață în înviere. Este foarte important să ținem minte perspectiva veșnică a lui Dumnezeu în studiul Cuvântului Său, ca să nu cădem în confuzie și eroare în eforturile noastre de a determina cum se împlinesc unele dintre promisiunile Sale.

Circumcizia – un semn al legământului lui Dumnezeu

În Geneza 17:10-14, instrucțiunile lui Dumnezeu către Avraam cu privire la circumcizie au fost date ca un „semn al legământului” dintre ei. Pavel vorbește despre circumcizie ca un „semn” al credinței pe care Avraam o exercitase deja față de Dumnezeu și promisiunile Sale, și pentru toți cei care umblă pe aceleași urme ale credinței. Romani 4:11,12

În Noul Testament, circumcizia este folosită pentru a simboliza sinceritatea inimii și puritatea intențiilor. Este vorba, în esență, de aceeași idee pe care o regăsim în porunca Domnului adresată lui Avraam, ca acesta să fie „neprihănit”. Deși urmașii spirituali ai lui Avraam nu sunt chemați să practice ritualul literal al circumciziei, ei sunt îndemnați să-și circumcidă

inimile și să se lepede de toate necurățiile trupului. Pavel a scris: „Tăierea împrejur este cea a inimii, în duh și în literă, nu în literă; a cărei laudă nu este de la oameni, ci de la Dumnezeu.” „Voi sunteți tăiați împrejur cu tăierea împrejur făcută fără mâini, prin lepădarea trupului păcatelor cărnii prin tăierea împrejur a lui Cristos.” Romani 2:29; Coloseni 2:11

Este potrivit ca semnul Legământului lui Avraam, care cuprinde totul, să fie circumcizia. Când luăm în considerare explicația din Noul Testament cu privire la semnificația circumciziei, aceasta înseamnă că nimeni nu va primi binecuvântările promise în cadrul Legământului lui Avraam decât pe baza purității inimii și a motivelor înaintea Domnului și a unei credințe neclintite în promisiunile Sale și în dreptatea legilor Sale.

Schimbarea numelui lui Sarai

Revenind la Geneza 17, în versetele 15 și 16, Domnul îi revelează lui Avraam că numele lui Sarai urma să fie schimbat în Sara — semnificând „nobilă”, deoarece ea urma să fie mama regilor. Apostolul Pavel explică modul în care Sara este considerată de Domnul ca fiind mama regilor, afirmând că aceasta se datorează faptului că ea simbolizează legământul prin care se dezvoltă sămânța spirituală a lui Avraam. Astfel, Sara este mama aceluiași regi ai căror tată simbolic este Avraam. Aceștia sunt regii despre care Pavel spune că sunt „copiii promisiunii”, care vor domni o mie de ani pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului. Galateni 4:22-31

Isaac promis

Avraam avea o mare credință în promisiunile lui Dumnezeu, dar nu era o credință perfectă. Uneori se

clătina, iar unul dintre aceste momente este consemnat în Geneza 17:17,18. În ciuda sterilității Sarei, Avraam a avut credință să creadă, când Dumnezeu i-a făcut prima dată promisiunea, că ea îi va naște un fiu, deoarece ea era atunci mult mai tânără. Acum, însă, pe lângă sterilitatea ei, ea avea nouăzeci de ani. Când Domnul i-a spus de data aceasta că Sara va naște un fiu, Avraam „a căzut cu fața la pământ și a râs”.

Pasajul indică faptul că, în inima sa, Avraam se îndoia că un astfel de lucru s-ar putea întâmpla și, ridicându-se de la pământ, a implorat înaintea Domnului: „O, de-ar trăi Ismael înaintea Ta!”, pentru a fi sămânța promisiunii, pare a fi gândul acestei rugăciuni. Dumnezeu l-a asigurat pe Avraam că Ismael va trăi și va deveni tatăl unei națiuni mari; dar în ceea ce privește sămânța promisă, Sara urma să aibă un copil, numele lui urma să fie Isaac, iar el urma să fie moștenitorul legământului promisiunii. Geneza 17:18-21

Isaac urma să se nască „la timpul acesta, în anul viitor”, spune versetul 21. Aici era o profeție temporală de o importanță considerabilă pentru Avraam. El așteptase mulți ani lungi ca Dumnezeu să-și împlinească promisiunea privind o sămânță, totuși, în tot acest timp, nu i se dăduse niciun indiciu, până acum, cu privire la cât timp ar trebui să continue acea așteptare. Dumnezeu a pus la încercare, de asemenea, credința majorității poporului Său în același mod al așteptării. Ucenicii L-au întrebat pe Isus după învierea Sa: „Vei restabili Tu în acest moment împărăția lui Israel?” Isus a răspuns: „Nu vă revine vouă să cunoașteți vremurile

sau momentele pe care Tatăl le-a pus în puterea Sa.” Faptele Apostolilor 1:6,7

Adesea, când se apropie timpul în care evenimentele așteptate urmează să aibă loc, Domnul le dezvăluie secretul slujitorilor Săi. Noe a muncit mulți ani la construirea arcei, probabil fără o idee clară despre când va veni potopul, dar în cele din urmă Domnul a spus: „Peste șapte zile voi face să cadă ploaia peste pământ.” (Geneza 7:4). Așa că acum, în cazul lui Avraam, Domnul a spus: „La această dată stabilită, în anul viitor.” Având în vedere ceea ce gândea Avraam în inima sa cu privire la improbabilitatea ca Sara să-i nască un fiu, poate că Domnul i-a dat această informație precisă ca mijloc de întărire a credinței sale.

În versetele finale ale capitolului 17 din Geneza, se consemnează că Avraam s-a grăbit să asculte instrucțiunile Domnului cu privire la circumcizie, „semnul legământului”. „În aceeași zi”, se spune în relatare, el a procedat la circumcizia tuturor bărbaților din casa sa, inclusiv a lui însuși și a fiului său Ismael. (Geneza 17:23-27). Există multe dovezi în Scripturi că Domnul apreciază ascultarea promptă. În cazul lui Avraam, promptitudinea sa ar indica, de asemenea, că credința sa în promisiunea lui Dumnezeu cu privire la Sara fusese restabilită și că dorea să îndeplinească fiecare detaliu referitor la partea sa din legământ.

Dumnezeu i se arată lui Avraam

Mamre era un amorit care se alăturase mai devreme lui Avraam cu ocazia salvării nepotului său, Lot (Geneza 14:13). În Geneza 18:1, expresia „câmpiile lui Mamre” se referă în mod evident la câmpiile care

aparțineau lui Mamre, deoarece Avraam era doar un străin în țara aceea. Se pare însă că era în relații prietenoase cu mulți canaaniți, precum Mamre și alții.

„Domnul i s-a arătat” lui Avraam, afirmă textul, însă mai târziu această apariție se dovedește a fi vizita a „trei bărbați” care au servit ca mesageri ai Domnului. (Geneza 18:2). Acest mod de exprimare este folosit destul de frecvent în Biblie atunci când se vorbește despre relațiile Domnului cu membrii umanității. Niciun om nu putea să-L vadă pe Dumnezeu și să rămână în viață. (Exodul 33:20). Cu toate acestea, atunci când Își trimite mesagerii, El se așteaptă ca cei pe care îi vizitează să-i trateze cu demnitate și să ia în considerare mesajul pe care îl transmit.

Acești „trei bărbați” care l-au vizitat pe Avraam erau îngeri – adică ființe spirituale – care s-au materializat pentru a putea conversa liber cu patriarhul. În Noul Testament, apostolul Pavel se referă la ei ca atare și, implicit, citează ospitalitatea lui Avraam ca un exemplu demn de urmat. „Să nu uitați să arătați ospitalitate străinilor, căci prin aceasta unii au găzduit îngeri fără să știe.” Evrei 13:2

Ospitalitatea lui Avraam

Este necesar să ne punem în locul lui Avraam pentru a-i înțelege dorința arzătoare de a-i face pe vizitatorii săi neașteptați să se simtă ca acasă. Nu era ca și cum ar fi locuit pe o arteră aglomerată a orașului, pe unde treceau mii de oameni în fiecare zi. Dimpotrivă, el locuia în „câmpie”, într-un cort. Este foarte posibil ca uneori să treacă zile întregi fără ca vreun străin să treacă pe lângă cortul său. Iată că au apărut trei

dintre ei, iar totul indica faptul că erau oameni de o importanță considerabilă.

Din punctul de vedere al lui Avraam, acesta urma să fie un eveniment special, iar el dorea să profite cât mai mult de el. Avraam însuși era un om important în acea parte a lumii și era obișnuit să dea instrucțiuni atunci când voia ca lucrurile să se facă. El i-a dat instrucțiuni de Sarei pentru a-l ajuta să pregătească o masă pentru acești vizitatori excepționali. Același lucru este valabil și în ceea ce privește tânărul pe care l-a îndrumat să pregătească un vițel pentru masă. Geneza 18:6,7

Avraam a arătat o oarecare emoție față de vizita celor trei bărbați, deoarece relatarea spune că el „a alergat la turmă” și a ales personal un vițel despre care știa că va fi fraged pentru a fi mâncat. Vizitele Domnului prin mesagerii săi acreditați nu erau o noutate pentru Avraam. În timp ce apostolul Pavel explică că el „a găzduit îngerii fără să știe”, este foarte posibil ca el să-i fi perceput pe acești trei bărbați ca fiind ceva mai mult decât ceea ce dezvăluiau ei. În orice caz, el s-a dovedit a fi un gazdă amabilă și plină de har, iar Sara pare să fi cooperat de bunăvoie cu el.

Mesajul către Sara

Avraam a stat în picioare în timp ce oaspeții lui mâncau, asumându-și astfel rolul de servitor. (Geneza 18:8). În timp ce mâncau, cei trei bărbați au întrebat de unde era Sara. Deși Sara ajutase la pregătirea mesei, până în acel moment se ținuse evident ascunsă. Atunci purtătorul de cuvânt al acestor vizitatori i-a spus lui Avraam: „Cu siguranță mă voi întoarce la tine cam pe vremea aceasta anul

viitor, iar Sara, soția ta, va avea un fiu.” Geneza 18:10

Evident, cortul nu era departe de locul unde mâncau bărbații, pentru că Sara a auzit această veste și „a râs în sinea ei”, sau, cum am spune noi, „a râs în sinea ei”. Totuși, îngerul știa că ea râsese, iar când el a adus vorba mai târziu, Sara a negat, dar îngerul a spus: „Nu; dar ai râs.” Geneza 18:12-15

„Este oare ceva prea greu pentru Domnul?” Aceasta este lecția practică din această relatare pentru noi. Aceasta are o mare importanță în ceea ce privește împlinirea planului lui Dumnezeu. Poate că unul dintre motivele pentru care Domnul a permis ca Avraam și Sara să îmbătrânească atât de mult înainte de nașterea lui Isaac a fost tocmai pentru a demonstra că El, și nu ei, era responsabil pentru împlinirea tuturor promisiunilor Sale.

Creștinismul de astăzi, și de-a lungul secolelor trecute, și-a imaginat în mod eronat că succesul scopurilor lui Dumnezeu pe pământ depinde de eforturile omului. Ar trebui să ne bucurăm cu toții că nu este așa și că planul Său de a binecuvânta toate familiile pământului prin sămânța lui Avraam se va împlini cu siguranță. Este sigur, în ciuda tuturor circumstanțelor care par să indice contrariul. Este o „speranță pe care o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și neclintită”. Evrei 6:19

Dumnezeu îl pune la încercare pe Avraam

Domnul îi ia pe slujitorii Săi în încrederea Sa în chestiuni care îi privesc pe ei și pe cei de care sunt interesați în mod special. În linii mari, poporul lui Dumnezeu, luminat de adevăr, ar trebui să fie interesat de întreaga omenire. Ar trebui să aibă

spiritul lui Avraam și să manifeste entuziasm pentru planul lui Dumnezeu – planul prin care, prin sămânța lui Avraam, toate familiile pământului vor fi binecuvântate.

Domnul hotărâse să distrugă Sodoma din cauza răutății groaznice a cetății. Cu toate acestea, El a folosit ocazia pentru a pune la încercare interesul lui Avraam față de locuitorii cetății și, în special, grija lui pentru propriii lui rude – Lot și familia lui, care locuiau acolo. „Să-mi ascund planul de Avraam?”, a întrebat Domnul d . „Căci Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, și toate națiunile pământului vor fi binecuvântate prin el.” Geneza 18:17,18

În acest pasaj ni se oferă un exemplu interesant despre modul în care Dumnezeu ține seama de limitările mentale ale slujitorilor Săi, pentru ca aceștia să poată înțelege punctul Său de vedere. Parafrazând declarația lui Dumnezeu către Avraam, aceasta implică faptul că El auzise un raport conform căruia locuitorii din Sodoma și Gomora erau foarte răi, așa că coborâse să investigheze. Dacă aceștia erau la fel de răi precum indica raportul, El îi va distruge cu siguranță. De fapt, desigur, Creatorul universului și Dumnezeu cerului și al pământului nu avea nevoie să viziteze personal pământul pentru a obține informațiile de care avea nevoie. Acesta era pur și simplu modul său de a vorbi la nivelul de înțelegere al lui Avraam.

Avraam mijlocește

Avraam a perceput în mod evident că Domnul avea în minte posibila distrugere a Sodomei și Gomorei. El L-a rugat cu stăruință pe Domnul să salveze

orașul, mai ales dacă se dovedea că existau câteva suflete neprihănite acolo. Avraam a întrebat mai întâi dacă orașul ar fi cruțat dacă s-ar fi găsit cincizeci de suflete neprihănite. Când a continuat să scadă numărul, este posibil să fi avut în minte pe Lot și familia lui. Geneza 18:23-32

Domnul și-a arătat atât răbdarea față de Avraam, cât și disponibilitatea de a arăta milă, acceptând rugămintea acestuia chiar și pe măsură ce el continua să reducă numărul. După cum s-a dovedit, nu erau nici măcar cei zece neprihăniți necesari, așa că orașele au fost distruse. Geneza 19:24,25

Acest lucru ridică un aspect important în ceea ce privește promisiunea lui Dumnezeu de a binecuvânta toate națiunile pământului. Isus indică faptul că nu s-a făcut niciun efort pentru a aduce pocăința în Sodoma și Gomora. Dacă s-ar fi făcut, a explicat Isus, ele ar fi rămas în picioare și nu ar fi fost distruse. (Matei 11:23, 24). Cel mai important însă este că Isus a explicat, de asemenea, că în perioada zilei judecății din împărăție, li se va da ocazia să se pocăiască, să-și schimbe căile și să câștige viața. Astfel, vedem un exemplu clar al faptului că, împreună cu restul lumii, ei vor fi ținuți minte, în armonie cu promisiunea făcută lui Avraam că prin sămânța lui vor fi binecuvântate toate familiile pământului. Cât de mult așteptăm împlinirea în curând a acestei promisiuni și a tuturor promisiunilor lui Dumnezeu pentru creația Sa umană!